

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΤΙΝ PHNT

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙ ΙΔΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — «Ο λοχαγός Βάρφιλδ, εύρισκομενος ἐπὶ κεφαλῆς ἀτάκτων στὸ Μεξικό, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ Ἀμερική ἔμάχετο γιὰ νὰ κατατέθῃ τὴν χώραν αὐτῆν. Βλέπεται μιᾶς μέρος ἔναν ὄντοπο Μεξικάνο νέο νὰ τερψθῇ εἰπόπιος ἀπ' τὸ χωρὶο τοῦ καταυλισμοῦ του καὶ νὰ φεύγῃ καταλάβαντα πεδιάδα, παρὰ τὶς κραυγὲς καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν φουρουρῶν. «Ο λοχαγός ὅπουφάζεται δὴ πρόκειται περὶ κατασκόπου καὶ τὸν κατατίκνειον ἐπίποτο; «Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λουσιώδες κυνηγήτο, ἐπειδὴ δὲ μυστηριώδης νέος δὲν σταυρότητο, ἀσηκάζεται καὶ πυροβολήση καὶ νὰ σκότωται τ' ἀλογό του. «Ἐποιὸ δὲν ὄντοπος ἵππεις πέφτει στὰ κέρια του. Δάλλα δὲν πρόκειται περὶ νέου, ἀλλὰ περὶ μιᾶς νεοντάτης καὶ ἀραιότατης νέας, μιᾶς γοντετικῆς καὶ τολμηρῆς ἀμάζονος, τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάργας. «Ο λοχαγός Βάρφιλδ ἐρωτεύεται τὴν νέα καὶ τὴν ἀλλή μέρα κιολᾶς πργανεῖ στὸ σπίτι της γιὰ νὰ ἐπιτάξῃ γιὰ τὸν Ἀμερικανικὸ στρατὸ πέντε χιλιάδες βώδια.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Μάλιστα, κύριε, μου ἀποκύρικε αὐτός, ἀπότικα κάτω καὶ θυμωμένα;

«Ο τορόπος του δὲν ι' ἔκαμε νὰ θυμώσω.

— Ήτταρα διὰ δὲ γέρο Μεξικανὸς προσεποιεῖτο.

— Εγώ διαταγγύω τοῦ στρατεγείου, κύριε δὲ Βάργας, τοῦ είπα, νὰ τάρο ἀπ' τὴν ἀλλέδη σας πέντε χιλιάδες βώδια.

«Ο δὸν Ραμών ἀγορεύει.

— Νὰ τὰ πάρετε εἴπατε; φώναξε. Πῶς νὰ τὰ πάρετε;

— Νὰ τὰ ἐπιτάξω, κύριε. Ή ἐπιμελητεία μας θὰ σᾶς πληρώσῃ τὴν τιμὴ τους...

«Ο δὸν Ραμών ἔγινε κατασκόπινος καὶ ἀρχισεις νὰ χειροναυμῆ καὶ νὰ φωνάζει δυνατά :

— Δεν ἔχω βώδια γιὰ πούλημα! Αφήστε με ήσυχο. Δὲν θέλω νὰ σχωδοληγεῖς μὲ τὸν ἀμερικανὸ στρατό. Καταλαβάνετε;

— Τότε, κύριε, τοῦ ἀπάτητο, θ' ἀναγκαστὸν νὰ πάρω διὰ τῆς βίας τὰ βώδια σας. Καὶ ἡ κυβέρνησης τῆς πατρίδος μου θὰ σᾶς πληρώσῃ τὴν ἀξία τους.

— Διαμαρτυρομαι κατὰ τῆς ληστρικῆς αὐτῆς πράξεως! Σεφωνίσε δὸν Ραμών, μὲ προσποτή λίστα. Είνε ἄτυκη πράξις, είνε πράξις κακούργων καὶ δηλι τιμών στρατιωτῶν... Ή διαμαρτυρηθῶ στὴν κυβέρνηση τῆς πατρίδος μου...

— Θύ πληρωθῆτε, δὸν Ραμών, τοῦ είπα.

— Θί πληρωθῶ; Απὸ ποιοὺς; Ατ' τοὺς λιπατάς; Ατ' τοὺς πενθαράς; Ατ' τοὺς κλέρτες;...

«Ο φινωρός, οἱ ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ, οἱ βοητοί καὶ οἱ στρατιῶτες παρασκοποῦσσαν τὴν σημανὴ αὐτῆν οὐδὲν ἀνησυχία. Περίεναν νὰ δοῦν τὸν νέον Μεξικανὸ τουφεκίζοντενο. Μᾶ δὲν συνέβη τίποτα τέτοιο. Ο δὸν Ραμών ἔδωσε ἀρκετὰ ἀδύνη. Σεφωνίσε, διαμαρτυρήθηκε, ἔπαιξε τὸ φέλο του θωματίσα καὶ ἔργε γυρισμούστας μ' ἀφορίστας.

Τοσοὶ πλέον διοι μοι ξένειε, παρὰ νῦν φροντίσω γιὰ τὴ συγκέντωση τῶν πέντε χιλιάδων βιωδιῶν. Οι στρατιῶτες μου καὶ οἱ βουκόλοι τῆς ἀθηένδας ήταν ἀρνετοὶ γιὰ τὸ δουλεῖον αὐτῆν. Τὰ βώδια τοῦ Ραμών ἔθοσκαν στὴ μεγάλη πεδιάδα ποὺ ἀπλωντάν γύρω στὸν ἀθηένδα...

«Εδώποτε τὶς σχετικές διαταγγές καὶ κατόπιν κάρροφσα τὸ βλέμμα μου στὰ πονήθιση τῆς ἀθηένδας, τὰ ἀτέσια ἔβλεπον πρὸς τὸ μεγάλο ἀτάτιο, τὴν αὐλή.

Δὲν δὲν ήθελετα λοιπὸν τὴν Ἰζολίνα;

Σεύμενα ἀρχιτέτες στιγμές καὶ εἶχα μοχίσει νὰ ἀπελπίζωμαι, διὰ δέξιαρνα ἔνας γλυκὸς ψύχυρος, μιὰ σιγανὴ, ἀγγελικὴ φωνὴ δέχτασε στοντιά μου :

— Λοχαγέ!

— Η καρδιά μου σπαρτάρισε, σάν τὸ φάρο.

Τὸ αἷμα μου δὲλο μαζεύτησε στὴν καρδιά μου.

Κύντασσα ἀμέσως γύρω μου, μὰ δὲν μπόεσα νὰ ίδω κανένα.

Τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων πούντεπαν στὴν αὐλὴ ἥσαν κατάλληστα...

Κι' ὥστις δὲν εἶχα κάνει λάθος. Εἶχα ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς Ἰζολίνας.

— Άπο ποτὲ λιπάπον μην εἶχε πλήρει; Ποῦ διταν κριωμένη;

— Ενδι ξανα τὶς σερέψεις αἵτες καὶ ἀγωνιῶντα, διποτὶς ἐρωτευμένος ποὺ δὲν βοσκόταν στὴ θέση μου, εἶδα ἔνα βαρὺ βελούδινο παραπταύμα νὰ σαλεῖ ἐλαφρὰ κι ένα γυνών μπράτσον νὰ προσάλλει ἀπὸ αὐτὸν εἶναι μπράτας ἀγαλμάτινο, γιονῶδες, ἀπέροχη...

Σπρωνίασσε λαγκαρισμένος τὸ ἀλογό μου καὶ πληρίσασα.

— Ήτταν τὸ χέρι τῆς Ἰζολίνας, δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία.

— Ήτταν τὸ ώραν καὶ τολιητρή κύρη.

— Στ' χέρι της ποὺ πρόβαλε ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύρο, κρατοῦσε ἔνα λιπάντος καρδιάς διπλαμένο.

Τὸ πρόπειρα μὲ λαζτάρια καὶ συγχρόνως θέλησα νὰ στήνω καὶ νὰ φιλήσω τὸ ιπέροχο ἔχεινο χέρι. Μᾶ δὲν πρόσειβα...

— Η ρωμάια κόρη τοῦ δόν Ραμών, τράβηξε μέσοις τὸ χέρι της ποτὲ τὰ πέτα.

Θέλησα νὰ τῆς μιλήσω. Νὰ τῆς πῦ μεριά τοιφερὰ λόγια. Μᾶ πᾶ πάλι δὲν πρόφετασα. Τὸ παραπέτασμα ἀναπομόθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ είδα τὴν Ἰζολίνα νὰ μοῦ γνέφη, μὲ τὸ δάκτυλο στὰ κεῖλη νὰ σαπάσω...

Τὸ δραπάνι της πόρσωπο εἶχε μιὰ ἔκφραση φόδου, ποὺ μ' ἔκανε νὰ συγκρατήσω τὴ συγκάνηση μου καὶ νὰ μην πῦ λέξι.

Κατόπιν τὸ παραπέτασμα ἐπεσε καὶ πάλι μπότε στὸ παραθύρο μὲλανούτηκα, θέλοντας μὲν, μὲν, ἀποιαστικῶν λίγα βίηματα μέσα στὴν αὐλή, γιὰ νὰ δισθάσιο τὸ γοργαία τῆς γονητευτῆς Μεξικανῆς.

Ενδι ξεδίπλωνα τὸ λειπό εἴκονη κρατήσα, τὰ κέρια μου τοβίαν. Συγκράτησα τέλος τὴν ταρασή μου καὶ διάθασα τὰ ἔξις:

— Λοχαγέ,

Μὴ μᾶς παρεξηγήσετε γιὰ τὴν κεκῆ ὑπόδοχη πεν σᾶς ἔκανεν διατέρεας μου, ποδὸλίγον. «Οπας σᾶς είπα καὶ χθές, ἡ καταστασή είνε τέτοια, ωστε νὰ φοβόυσαστε πειστόστρεο ἀπὸ δύος τοὺς ἔχορεις μας, τοὺς φίλους μας. Μέσα στὸ σπίτι μας, μάλιστα, φιλοξενοῦσαν αὐτὴν τὴ στιγμὴ κάτιον ἀνθερόπο, τὸν δόποιο διπατέας μου φτεράται πειστόστρεο ἀπ' δύος τοὺς ἔχορεις μας, τοὺς ἀγείρους δέλιους τοῦ Μεξικοῦ. Δὲν μηγιστρούσησε τὴν αὐλή της καλλίκεντρα γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω. Θέλετε λοιπὸν νὰ μοῦ

· Ο υπολοχαγός Χολιγκαγουόρθ

τὰ πάρετε δῖα, λοχαγέ;

Φίλησα τρελλά τὸ γραμματάκι τῆς γοητευτικῆς πόρης τοῦ δόν Ραμών, τὸ ἔκρωπα στὴν τάπη μου κι' δόχισα νὰ σκέπτωμαι..

Ποιός νὰ ἦταν ἄραγε ὁ φιλοξενούμενος αὐτὸς τοῦ σπιτιοῦ τῆς 'Ιζολίνας, τὸν ὅποιο ὁ πατέρας της ἐτρεμε περισσότερο ἀλλά δὲν τοὺς διαβόλους τῆς Κολάσεως;

'Ἐγνωσύνης τὸν 'Ιχούρρα;

'Ἄλλος' αὐτὸς, ὅπως μου ἔξηγήσε ή 'Ιζολίνα, ἦταν ἔξαδελφός της. Βρισκόταν ἡσπάν καὶ κανένας ἄλλος, ἐκτὸς αὐτοῦ, μέσα στὴ μεγάλη διδένεια τοῦ δόν Ραμών; Καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς δὲ ὄλλος, αὐτὸς δὲ σατανᾶς, τὸν δύον φεύδοντους τόσο;

—Διάδολε .. φυθνίσα. Νὰ ἔνα μυστήριο, τὸ ὅποιο πρέπει νὰ διαφωτίσω, χωρὶς ἄλλο. Καὶ θὰ τὸ διαφωτίσω, μὰ τὰ κέρατα τοῦ σατανᾶ!.

ΕΝΑ ΠΑΛΗΟ ΜΙΣΟΣ

'Ἐνων ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, κατάλαβα ἀξιφράνα πάνις κάποιος μὲ παραπολιουθίδης ὅπτ' τὸ ὑψός τῆς ταράτσας τῆς ἀδιένδας τοῦ δόν Ραμών δὲ Βάργας.

Σύρωσα ἀμέσως τὰ μάτια μου καὶ κύτταξα νὰ δὴ ποιὸς εἰνε. Τὸ βλέπω μου συναττήθηκε τότε μὲ τὸ βλέμμα ἔνος ἀνθρώπου ποὺ στενάτων κεῖ πάνω καὶ μὲ κύτταξε μὲ μίσος, μὲ λύσσα:

'Ηταν δὲν 'Ιχούρρα!.

Πόση ὥρα βρισκόταν κεῖ πά-

νω;

Ἐλχε δὴ ἄραγε τί εἶδε συμβῆ;

Δὲν ξέρω...

'Η ἀλήθεια εἰνε πῶς μὲ κύτταξε, δηνος θὰ κύτταξε ἔνα θανάσιμο ἔχθρο του, ἔνα θανάσιμο ἀντεραστή του...

Καὶ μὲ τὸ πορτοῦ αὐτὸς βλέψα ποὺ οἴξαιε δὲν ἔνας στὸν ἄλλο, ἦταν σὰν νὰ διασταρώναμε τὰ ἔξηρα μας, σὰν νὰ δημιουργαστε αὐτοί κι' ἀδυσόντη μίσος...

Τόρρα πεντά δὲν είχα καυματά μάριβολια. 'Ο 'Ιχούρρα ἀγαπούσε τὴν 'Ιζολίνα καὶ μὲ μισούσε. 'Επρεπε νὰ τὸν θεωρῶ ἔχθρο μου. 'Επρεπε νὰ λείψῃ ἀλλ' τὸν δόποιο δὲν αὐτὸς τοὺς δύο μας.

'Αν καὶ τὸν είχα ἀντιληφθῆ πειά, ἀν καὶ τὸν κύτταξα αὐτηρῶν καὶ ἄγρια, δὲν 'Ιχούρρα ἔξακολουθούσης νὰ μὲ κύτταξη περιφρονητικά καὶ μοχθηρά. Τόσο περιφρονητικά καὶ μοχθηρά, ὅτε δὲν μπόρεσα πεντά νὰ συγκρατήθω. Τομαζόμουν λαϊτούν νὰ τοῦ πτευθύνων τὸ λόγο, νὰ τὸν βρίσω, νὰ τὸν προκαλέσω, δταν ἀξιφράνα γοργὸς καλπασμός ἀλόγου ἀκούστηκεν εξω ἀπὸ τὴν αὐλή.

'Ηταν δὲν ὑπολοχαγὸς Χολιγκούσιοφ.

Μπήκε στὴν αὐλὴ τῆς αθηναϊδας, στάθηκε πλάι μου καὶ μοῦ εὔτε.

—Λοχαγέ Οὐόρφιλδ, ἐμαζήψαμε τὴν ἀγέλη τῶν βιωδιῶν. Πρέπει νά...

'Άλλα δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Τὸν μάτια του πέσανε ἔσφινκά στὴν ταράτσα τῆς ἀδιένδας. Καὶ τότε... τότε συνέβη τὸ ἀπόσπατο, τὸ παράξενο.

'Ο ὑπολοχαγὸς Χολιγκούσιοφ κοκκίνισε, ἀντηνε, φρένισε. Τὰ μάτια του ἀγρίζεψαν καὶ σπινθροβόλησαν. Παράπτησε τὰ καλυνάρια τοῦ ἀλόγου του, σήκωσε φηλά, πρὸς τὴν ταράτσα, τὴν γροθιά του, καὶ τοῦτο μὲ πονήτηταφερή, λιστασμένη, γεμάτη δργή καὶ μίσος :

—Ραφαὴλ 'Ιχούρρα .. Στάσαν!

'Ο 'Ιχούρρα κύτταξε κούλτερο τὸν ὑπολοχαγὸν καὶ χλώμασε.

—Βρυκόλακα .. Φάντασμα! .. τραύμα σιγά.

Τὴν ταραχὴν τοῦ ἦταν τόση, δην δὲν μποροῦσε νὰ μετακινηθῇ ἀλλ' θέση του. 'Η θέση τοῦ ὑπολοχαγοῦ τὸν είχε, φράνεται, καταταράξει. 'Ο ὑπολοχαγὸς Χολιγκούσιοφ ἐλυσσόντας τῷρα χωριολεκτικῶς. 'Οροιος, πάνω στοὺς ἀναβόλετες τοῦ ὀλύγου του, κύτταξε τὸν 'Ιχούρρα καὶ σεφύντε :

—Προδότη! .. 'Αθλε! .. Δολοφόνε! .. Σὲ ἔσανδροίσι, ἐπι τέ λους! .. 'Α, τὰρα πεντά δὲν θὰ μοῦ ξεφύγης. Τῷρα θὰ καθαρίσουμε, μὰ γιὰ πάντα, τοὺς λογαριασμούς μας.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτῆν δὲν λοχαγός, σήκωσε τὸν καραμπίνα του καὶ πυάδενε τὸν 'Ιχούρρα κατακέφαλα.

—Στάσου, Χολιγκούσιοφ! .. φώναξα. Στάσου!

Χαίρετε ΙΖΟΛΙΝΑ

Καὶ στηγρόνως κτίστησα τὸ ἀλογό μου, πήδησα πάλι του καὶ δίλητα νὰ τὸν ἐμποδίσω γάρι.

Καὶ δὲν ἐπόβισα μὲν νὰ τὸν συγκρατήσω. Πιάνοντας διως τὸ δάπλιο του, τὴ στιγμὴ ποὺ πυροβολοῦντο, ἐσώσα τὸ λωρί του Ιχούρρα.

'Η σφαίρα κτίστησε στὸν τοίχο τῆς ταράτσας, σύκουσε ἐνα συνεφάλια σύνης καὶ πέρασε πλάι στὸ κεφάλι του Μεξικανοῦ.

'Ο 'Ιχούρρα, ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ αὐτῆι είχεν ἀποκείνει συστιούμενος, ξυναθρέψε τὴν γυρωμάτα του καὶ ἐτράπη σὲ φυγήν.

Βούτη ἦταν κοιρά νὰ πᾶ στὸν πατελοχαγό :

—Υπολοχαγὲ Χολιγκούσιοφ, σὲ διατάσσω νὰ ἔχηγηθῆς!

—Λοχαγὲ Οὐόρφιλδ, μασ ἀπλάντησε ὁ ἐποιογαγής, τρέμοντας ἀπὸ τὴ λόστη του, περιεῖται νὰ μὲ διατάξει γιὰ κάποιες ποὺ μέρησα τὴν ἀπέραντη γιὰ δὲν οπανούσω τηνά. Μά στην περίσταση αὐτῆι μονάχος ὁ Παντοδίδωμος Θεός μπορεῖ νὰ μὲ ἀποδίσῃ ἀλλ' τὴν ἀδένδροι μου. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ πεδάνη καὶ θὰ πεδάνη μὲ λύσσαν τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ διάβολο!.. Τὸ αἷμα τῶν διμάτων του φωνάζει, μέση ἀπὸ τὴ γῆ.. Θὰ τὸν σκοτίσουμε!..

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, σπρωκώντας τὸ ἀλογό του καὶ δρωμέος καταπίνοντας στὸ βάθος τῆς αὐλῆς τῆς ἀδιένδας. 'Οταν ἔτρεπε στὴν κυρία είσοδο τοῦ σπιτιοῦ, τρέψαται τὸ σπίτι του καὶ τὸ πιστόν του, πήδησε κάπως ἀλλ' τὸ ἀλογό καὶ κύττησε σὲ μανύκαντος ταύχος μέσα στὴν ἀδιένδρα.

* Ετρέξα ξοτιστο τὸν, δέλησα νὰ τὸν πάσσω ἀπὸ τὸ πέρα τοῦ μονού.

Σὲ λίγο τραυερός θάρυβος ἀντίκρησε μέσα στὴν ἀδιένδρα. 'Επιτίλα διαποδογύριζεν καὶ σπάζει, κραυγάζει καὶ βίλαστημειε.

'Αμέσως κατέπιεν διο πυροβολισμούς βρότησαν καὶ συγχρόνως ἔπεισαν στὸ αὐτιά μων γυναικείων ξεσωντητά καὶ μωγκορητά διάρροες πυροράντος ἢ μαχαίρων μὲ λόστη.

—Διατηγά .. αφίνεια .. Ενες ἀπὸ τοὺς διο δύνη δασταλέος σποτισθῆται.

* Ανίστοκα γηρυόρα - γρήγορα επέστρεψαν, ἀλλι δέν είδα κανένα. 'Επιτίλα διαποδογύρισμένα ὑπῆρχαν ἔδη καὶ ἔκει, γιάστρες λουκουδιών σπασμένες, κανένας μπαρσόπιον, ἀναστάτωσις.

Τρέθησα ἀμέσως; γιὰ τὴν ταράτσα.

Οὔτ' ἔκει διωτις γιάρησε κανένα.

Γύρισα τότε καὶ κύτταξα, ἀπὸ τὸ θήφος, στὸ δάπλιο θρισκόμων, προς τὴν πεδιάδα..

Διο ἀνθρώπος ἔπεισεν πεζοί, σὲ αρκετή ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἀδιένδρα. 'Ο 'Ιχούρρα κι' ὁ ὑπολοχαγός Χολιγκούσιοφ.

'Ο ὑπολοχαγὸς κρατοῦσε στὸ χέρι τοῦ τό γεννόν του ξίφος. Μά δὲν Ιχούρρα προτρέπει αρκετά, τρέχησεν προς τὸ κοντινὸν δάσος.

Τὶ μπορεῖσαν πάλι πλέον; 'Ηθελα νὰ προλάβω ώστε στὴν αιστοχροτια καὶ χωρίς νὰ κάσιο καρό, κατέβησε ἀλλ' τὸν ταρά-

τα, πήδησε στὸ δάσος μεν κι' ἐπέρεσα κατάπιαν τῶν δύο ἐπεινώντων. 'Ο 'Ιχούρρα τριπτώσα στὸ δάσος δὲν ὑπολοχαγός τὸν ἀκολούθησε ζαπίσω καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τοὺς ἔχασα ἀπὸ τὸ μάτια μου.

Στάθησα ἐπτούρις ἐπὶ μερικά λεπτά μέσα στὸ δάσος καὶ πεφύνω. Κανένας δέρινθος δὲν ἀκούστηκε. Γαλήνη καὶ σιωπή ἀπλωνότατην γένων μου. 'Αποφέσασα τότε νὰ γυρίσω πίσω καὶ ἐπέβασα καταπίνοντας στὴν ἀδιένδρα τοῦ δόν Ραμών.

Μ' ἐπειρενταὶ ἐξεῖ δι στρατιώτες μου, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑπολοχαγὸν Οὐότιλον. Είχαν συγκεντρωσει τὴν ἀγέλη τῶν βιωδιῶν καὶ δὲν περίμεναν παρὰ τὴ διαταγὴ μου, γιὰ νὰ τὴν δόηγησον στὸν καταυλισμό μας. Φτάνοντας παρὰ τὴν ἀδιένδρα, σκέψηται τὸν ιητηγόσης γιὰ δὲν τὸν πάτερα τῆς 'Ιζολίνας καὶ νὰ τὸν διώσως δέξαιες περιγένεσης γιὰ δὲν τὸν πινένδησε. Μά στην πινένδησης δέν φαινόταν στὴν αὐλή. Κι' εἶ δὲν λάλων, δὲν είχα καὶ πολλὰ πρόγνωτα νὰ πο στὸν γηρασίδη Μεξικανό. Μήπος ηξέρα τὶ σινέθεαν μεταξὺ τοῦ Ναύπλιονός καὶ τοῦ 'Ιχούρρα; Τὰ ἀπόρωτα γεγονότα, ποὺ είχαν σιγαδεῖ πρὸ διλγίου, μὲ είχαν ἀπήστει κι' έιναι ἐνδρόντητο.

Θά μιον, ὀστόσσο, εύτιχης, δὲν μποροῦσα νὰ τὸν πάλι λίγα λόγια. Πῶς διωτις;

'Η μράια, ὀστόσσο, εύτιχης, δὲν μποροῦσα νὰ λιδω τὸν ιητηγόσης τοῦ Ιχούρρα της.

'Η μράια καὶ ποτέ σημείωσε τὸν γηρασίδη Ιχούρρα της στὸν πατέρα της.

'Αποφέσασα λαπόντα νὰ φύγων καὶ διόπτησα στὴν αστρατιώτες ἐπὶ τόπου, γιὰ νὰ περιμένωνταν τὸν γηρασίδη τοῦ Ιχούρρα κατακέφαλα.

—Στάσου, Χολιγκούσιοφ! .. φώναξα. Στάσου ..

'Ιχούρρα